

Ако да имамъ азъ погрѣшка
И тъпча правдата човѣшка,
На всички богове гнѣвътъ
Да ми увисне на вратѣтъ!

Ако ли ази съмъ невиненъ,
То нека огнѣвътъ вашъ силенъ
Врагѣтъ въ глава да устрѣли,
Родѣтъ му долу да свали!

О, скоро, скоро, воеводи!
Навредѣ пратете скороходи,
Народѣтъ да се призове
И тука да се събере.

Оттука да го наредите,
Мѣста да хване по горитѣ;
Да чака, да не влиза въ бой,
Прикажъ до гдѣ не вземе мой“.

Веднага въ великата Прѣслава,
Голямо мало се разшава:
Кой ножа носи да кали,*)
Кой чанта пълна съсъ стрѣли.

Кой тетевѣ на лжкъ обтяга,
Кой враненъ коня чеше, стяга,
И клето му сърдце трепти,
Кога да трѣгне не тѣрпи.

По българското всичко царство,
Подъ Грѣмовото господарство,
Задъ тебе или прѣдъ очи,
Навредѣ за бой вечъ гласъ ечи;

*) Кой коня носи да кали — прѣписа на Д. Стойновъ.